

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Костинброд, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОСТИНБРОД, I-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Николов

при участието на секретаря М. Г. Г.
като разгледа докладваното от Светослав Н. Николов Административно наказателно дело № 20231850200318 по описа за 2023 година

Делото е образувано по жалба на „М.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., представляван от управителя П.П., против Наказателно постановление № 002199 от 15.06.23 г., което е издадено от Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил Перник и Благоевград при Комисия за защита на потребителите, с което на основание чл. 210в ЗЗП, вр. заповед №135/20.02.2017 г., влязла в законна сила на 10.04.2019г., с която е забранено на жалбоподателя да прилага заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, пр.1, вр.чл.68г, ал.4, вр.чл.68в ЗЗП, като е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 70 000 лева за извършено нарушение на същата разпоредба.

Жалбоподателят оспорва издаденото наказателното постановление, като го счита за незаконосъобразно, поради съществени процесуални нарушения в хода на административно-наказателната процедура със съображения изложени подробно в жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. И. С. и адв. Н. В. и двамата от САК, които поддържат подадената жалба.

Въззиваемата страна в съдебно заседание се представлява от юриск. Д., който оспорва подадената жалба като неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима - подадена е от лицето, имащо правен интерес, в законоустановения срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, като разгледана по

същество се явява основателна.

Обжалваното НП е издадено на основание чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 233, ал. 2 от ЗЗП, въз основа на АУАН №002199 от 13.03.23 г., съставен срещу жалбоподателя за нарушение, установено с констативен протокол № К-2754190/23.02.23 г., в който е отразено, че е била извършена проверка в същия ден, в магазин стопанисван от жалбоподателя, находящ се в гр. К..

В АУАН е посочено, че проверката срещу „М.Б.“ ЕООД е извършена във връзка с изпълнение на план- програма на КЗП, съвместно със служители от НАП и БАБХ за „обозначаване на цените на хранителните стоки“, в обект магазин „Т- Маркет“, стопанисван от жалбоподателя, находящ се на адрес гр. К..

В хода на проверката е установено, че в търговския обект се предлагат за продажба различни месни и млечни продукти, безалкохолни и алкохолни напитки, плодове и зеленчуци, пакетирани захарни и солени изделия, битова химия и козметични продукти, текстилни изделия и малки електроуреди.

Била е направена контролна покупка на различни видове продукти от различни видове стоки, като се установило, че „дамски пантофи“, производител Нюина Интернешънъл Китай, вносител Рънърс ЕООД, номер 36, имат обявена цена чрез етикет 16,99 лева, а цената маркирана на касовия бон е 19,99 лева, като е констатирана разлика в продажната цена на описаната стока.

На 15.03.23 г., в КЗП на упълномощен представител на жалбоподателя е бил връчен АУАН №002199/13.03.23г., за което е бил изготвен и КПН№К-0137283 от 15.03.23г.

В АУАН е отразено, че жалбоподателят използва заблуждаваща нелоялна търговска практика, като предоставя чрез етикет поставен пред стоката невярна информация относно цената на посочената стока, както и това, че със заповед № 135/20.02.17 г., която е влязла в законна сила на 10.04.2019 г., е забранено на „М.Б.“ ЕООД да прилага заблуждаваща нелоялна практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП /предоставя невярна и подвеждаща информация относно цената на предлаганите стоки/.

Посочено е, че е било издадено НП №0043432/19.07.21 г. срещу „М.Б.“ ЕООД за нарушение по чл.210в ЗЗП, което е било потвърдено с решение №1233/29.11.22г. на АССО, поради което констатираното нарушение е било извършено в условията на повторност.

По идентичен начин, словесно и като правна квалификация, е описано нарушението и в обжалваното НП, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 70 000 лева.

Съдът кредитира в цялост показанията на свидетелите К. и С., доколкото същите се явяват допустими, относими и необходими за разкриване на обективната истина. Показанията се явяват логични и последователни, като не противоречат с останалите доказателствата по делото.

С приобщения по делото констативния протокол от извършена проверка, е определена дата – 13.08.23г. за явяване на управител на жалбоподателя или упълномощено лице, което да представи определени документи, като очевидно и предвид констатациите в АУАН, това не се е случило. АУАН е бил съставен на 13.03.23 г., а след съставянето му е бил връчен на 15.03.23г. на посочения упълномощен представител.

Съдът намира следното от правна страна:

ЗАНН строго формално урежда процедурата по ангажиране на административнонаказателна отговорност, което е гаранция за законосъобразно налагане на административното наказание. Изпълнението на нещо различно от предписаното в правните норми дава възможност за злоупотреби с правомощия от страна на административнонаказващия орган и води до незаконосъобразност на процедурата по ангажиране отговорността на нарушителя, съответно на крайния акт.

Съдът намира, че е нарушена процедурата по съставяне и връчване на акта за установяване на административно нарушение.

По делото не се установиха доказателства, че жалбоподателят е бил надлежно уведомен, че при неявяване на посочената дата и час, актът ще бъде съставен в отсъствие на нарушителя, нещо повече същият е бил призован за 13.08.23 г., а АУАН е бил съставен на 13.03.23 г.

На следващо място в съставения акт, липсват отбелязване че съставянето му става в отсъствие на нарушителя и не е вписано изрично поканата до дружеството. Разпоредбата на чл. 40 от ЗАНН въвежда по задължителен начин изискването за съставяне на акта в присъствие на нарушителя и при условията на ал. 2 - съставянето му в негово отсъствие /когато е известен, но не може да се намери или след покана да се яви за съставяне на акта/. В случая, на актосъставителя е било известно лицето - нарушител, предвид наличната документация по проверката. АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, без същия да е бил надлежно поканен.

Същевременно е представен протокол 15.03.23 г., от който е видно, че представител на жалбоподателя се е явил лично в КЗП и е му е бил връчен съставения преди това АУАН на 13.03.23 г.

Няма представени доказателства, нито твърдения по какви причини АУАН не е съставен на 15.03.23 г. или на 13.08.23г., за когато е уведомен нарушителят, а е съставен на 13.03.23 г., за когато жалбоподателят не е бил

надлежни уведомени.

В тази връзка настоящият състав намира, че оформеното по този начин съобщение за връчена покана за съставяне на АУАН на 13.08.2023 г. не може да породи правните последици на надлежно поканване.

С оглед изложеното, и предвид, че АУАН е съставен в отсъствие на представляващия или представител на дружеството, съдът приема, че е нарушена разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Последната предписва изрично възможността за съставяне на акт в отсъствие на нарушителя, само при надлежно поканване и неявяване на лицето, което в процесния случай, по изложените по-горе съображения, липсва.

По делото няма данни, че органът е направил опити да извърши уведомяване за различна дата от предварително посочената.

Императивността на изискването за лично предявяване АУАН на нарушителя намира израз в разпоредбите на чл. 43 от ЗАНН и спиране на производството ако нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен. Актосъставителят, след като извърши констатация и събере данни, които навеждат на извод за извършено административно нарушение, е длъжен да покани нарушителя за съставяне на акта. Едва при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Налице е специален процесуален ред, гарантиращ законосъобразно развитие на правоотношението между страните и нарушаване на който е самостоятелно основание за отмяна на крайния акт - при отчитане на конкретните обстоятелства за всеки отделен случай. Тези действия са пряко свързани с осъществяване правото на защита. Защитата се осъществява в пълен обем в две фази - при осъществяване правото на подаване на писмено възражение в 3-дневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и при реализация на правото на оспорване на НП. Смисълът е АУАН да се съставя в присъствието на нарушителя, а в негово отсъствие само ако е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В тази връзка съдът констатира, че разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН е приложена, без да са налице законовите предпоставки за това.

С оглед изложеното, със съставянето на въпросния АУАН в отсъствието на нарушителя е допуснато нарушение на процесуалните

правила, което се явява съществено, тъй като е лишило наказаното лице от правото му, актът да му бъде предявен за запознаване със съдържанието му, да впише обяснения или възражения непосредствено при съставянето на АУАН.

Лишаването на наказаното лице от участие в административнонаказателното производство още към момента на образуване на производството със съставянето на АУАН сочи на нарушение от страна на контролните органи на правилата, регламентирани от законодателя като такива с особено формален характер, което нарушение рефлектира негативно върху възможността за реализиране на правото на защита на наказаното лице още в началната фаза на процеса.

Предявяването на АУАН на нарушителя представлява фактическо действие по предоставяне на АУАН на нарушителя, за да се запознае последният със съдържанието му и да го подпише – чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Доколкото в случая АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, предявяването на АУАН е в един последващ съставянето му момент. Законодателят е регламентирал, че в случаите, когато нарушителят откаже да подпише акта – чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, този факт следва да се удостовери чрез подписа на един свидетел. Същевременно съгласно чл. 43, ал. 5 от ЗАНН действието по връчване на препис от АУАН е регламентирано, че следва да се извърши при подписване на АУАН.

Предявяването на АУАН на нарушителя, подписването му от нарушителя и връчването на нарушителя на препис от АУАН са отделни, самостоятелни действия, с различно значение, като първото и последното действие са задължение на органа, поради което само по отношение на факта на подписване на акта от нарушителя законодателят е предвидил възможност за отказ на нарушителя, който отказ да се удостовери чрез подпис на един свидетел.

Съдът намира, че не следва да се обсъждат останалите възражения изложени в жалбата, доколкото същите не биха променили извода на съда, че обжалвания акт е изготвен при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изхода от делото следва да бъде уважено частично искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото. По делото са взели участие адв. Н. В., както и адв. И. С., с пълномощни представени по делото, като е представен и списък за разноски за сумата от 7500 лева, който следва

да са заплатени на адв. В..

Съдът намира, че следва да се съобрази актуалната съдебна практика на СЕС, а именно решение от 25.01.2024 г., постановено по дело C-438/22. С посочения съдебен акт се определя недопустимостта в правната уредба на страна от ЕС да се определят задължителни минимални суми за адвокатски възнаграждения, под които размери не може да се договаря, тъй като това представлява ограничение на конкуренцията, и дава възможност на съда да откаже приложение на тези правила дори и при съответствие на възнаграждението с реалните пазарни цени.

В конкретния случай практически липсва договор за правна помощ/представени са нарочни пълномощни/ между жалбоподателя и упълномощените процесуални представители, като са налице доказателства за заплащане на претендираната сума от 7500 лева/л.96 от д./. Според съда определеното възнаграждение противоречие с добрите нрави, като същото не съответства на обема, интереса и сложността на делото, и поради това следва да бъде присъдено обезщетение за направени разноски в по-нисък размер. За справедливото обезщетение следва да се определи такова в размер на една четвърт от минимално предвиденото в 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредбата – което е в размер на 6250 лева. Ето защо, в полза на заявителя следва да бъде присъдена една четвърт от тази сума, а именно сумата от 1 562,50 лева.

На основание чл. 63, ал. 2, т.1 от ЗАНН и съобразно горните изводи, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 002199 от 15.06.23 г., издадено от Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил Перник и Благоевград при Комисия за защита на потребителите, с което на „М.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., представляван от управителя П.П. на основание чл. 210в ЗЗП, вр. заповед №135/20.02.2017г., влязла в законна сила на 10.04.2019 г., с която е забранено на жалбоподателя да прилага заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, пр.1, вр.чл.68г., ал.4, вр.чл.68в ЗЗП, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 70 000 лева.

ОСЪЖДА Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил Перник и Благоевград при Комисия за защита на потребителите **ДА ЗАПЛАТИ** на „М.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., представляван от управителя П.П., сумата от 1562,50 представляваща направени разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Административен съд София-област в 14- дневен срок, считано от датата на получаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Костинброд: _____